U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **V. P.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Novákem, advokátem v Brně, Heršpická 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2004, č. j. 59 Az 35/2003 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2003, č. j. OAM-5519/VL-19-19-2003 zamítl žalovaný žádost o azyl žalobce - stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel dne 4. 11. 2003 žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 1. 3. 2004, č. j. 59 Az 35/2003 – 18, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Kasační stížnost stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm.a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a tvrdí, že rozhodnutí žalovaného trpělo vadami, které vytkl v žalobě. Krajský soud posoudil dle stěžovatele důvody nesprávně, když je neshledal jako oprávněné. V této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že se žalovaný a posléze krajský soud nezabývali řádně ustanovením §14 zákona o azylu, tedy tím, zda jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by bylo možné stěžovateli udělit humanitární azyl. Stěžovatel již od počátku uváděl, že na Ukrajině žije v Č. o. a důvodem pobytu na území ČR je zlepšení jeho zdravotního stavu a opatření finančních prostředků pro dceru jeho družky, která je nemocná. Domnívá se, že žalovaný se těmito důvody řádně nezabýval a důvody, proč azyl dle ustanovení § 14 neudělil měl ve správním rozhodnutí více rozvést tak, aby bylo přezkoumatelné a nikoli se omezit pouze na tvrzení, že azyl se z tohoto důvodu neuděluje. Žalovaný v tomto směru pochybil a krajský soud měl pro tuto vadu řízení rozhodnutí žalovaného zrušit.

Na základě výše uvedeného proto navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Součástí podané kasační stížnosti je návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2004 ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení. Žalovaný poukazuje v této souvislosti na rozhodovací praxi soudů, dle které je v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle § 16 zákona o azylu hodnocení žádosti z hlediska § 14 za nadbytečné. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti i návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost na zahájení řízení o udělení azylu dne 19. 10. 2003. Jako důvod, pro který žádá o udělení azylu v ČR uvedl, že žije v Č. o., otec zemřel na rakovinu krku a dcera snoubenky má leukémii. Stěžovatel potřebuje peníze na úhradu její léčby. Do ČR odjel proto za prací. On sám v roce 2000 začal mít problémy se zdravím, často se mu točila hlava a tekla krev z nosu. Lékař mu sdělil, že kvůli špatné ekologické situaci má spousta lidí v této oblasti zdravotní potíže. Pro finanční nouzi se nemohl z oblasti odstěhovat. Uvedl, že kvůli špatně placené práci na Ukrajině by nebyl schopen vydělat tolik prostředků, aby pomohl své snoubence s úhradou léčby její dcery. Práci hledal i v jiných částech země, ale marně. Evidován na pracovním úřadě nebyl. Aby zlepšil svůj zdravotní stav a vydělal peníze na léčbu rozhodl se i se snoubenkou odjet do ČR. Po příjezdu zde pobýval na základě platného víza, po skončení jeho platnosti nelegálně.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 10. 2003 zamítl žádost o azyl stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl, že žadatel nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 4. 11. 2003 žalobu. V této vytkl žalovanému porušení celé řady procesních ustanovení, zároveň uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení §12 zákona o azylu a má taktéž za to, že pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nebyly splněny zákonné podmínky.

Krajský soud žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a v souladu se zákonem zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, když stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, že byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížními body (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nepřípustnou.

Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s). Správní soudnictví je ovládáno i zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 s. ř. s.) a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud při přezkoumání správního rozhodnutí je vázán rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí a (nejde-li o rozhodnutí nicotné, kdy je oprávněn nicotnost deklarovat i bez návrhu) přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel rozsah a meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí krajským soudem určil svým opravným prostředkem, když se v něm omezil na obecné výtky procesního charakteru a vyjádření nesouhlasu s vydaným rozhodnutím.

Stěžovatel teprve v kasační stížnosti vytkl žalovanému, že řádně nezkoumal, zda jsou v jeho případě dány důvody pro udělení humanitárního azylu, resp. tuto část rozhodnutí žalovaný nedostatečně odůvodnil. V žalobě stěžovatel nenamítal pochybení správního orgánu spočívající v posouzení podmínek humanitárního azylu. Námitkou nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu tak stěžovatel vznáší do kasačního řízení nový právní důvod, o němž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl. Kasační stížnost je proto v této části nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Totéž platí i pro výtku vznesenou vůči krajskému soudu. V žalobě stěžovatel nevymezil rozsah přezkumu krajského soudu ve vztahu k neudělení humanitárního azylu a proto soud tuto část rozhodnutí žalovaného nepřezkoumával. Nelze tak soudu vytýkat, že se nezabýval tvrzeným důvodem nezákonnosti, který stěžovatel neučinil součástí žaloby, neboť soud je vázán žalobními body. I zde se tedy užije ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Na okraj soud poznamenává, že žalovanému nepříslušelo hodnotit azylové důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť žádost stěžovatele zamítl jako nedůvodnou. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího takovou žádost zamítne. Konečným způsobem tak ve věci rozhodne, aniž zjišťuje existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Podmínkou pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je přitom nezjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona a neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Správní orgán v dané věci zamítl žádost o azyl stěžovatele jako zjevně nedůvodnou. V takovém případě se však již v odůvodnění svého rozhodnutí nemusel věnovat úvahám o splnění či nesplnění podmínek podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť tyto byly v dané věci nadbytečné.

Nejvyšší správní soud se tedy nezabýval stížními námitkami vytýkajícími správnímu orgánu i soudu nesprávné posouzení podmínek pro udělení azylu z humanitárního důvodu, neboť se jedná o nově namítané důvody neuplatněné v řízení před krajským soudem. Jelikož kasační stížnost neobsahuje žádný jiný stížní důvod, je jako celek nepřípustná, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu